

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici
hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent,
vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

18. Iota vnum aut apex non præteribit à lege, donec omnia fiant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

eiusdem libri cap.30. Vnde venit Dominus legem non soluere, sed adimplere, nisi ut percepis promissorum figuris, quæ redditæ veritate adimplete sunt atque sublate, ipsa quoque præcepta per nouitatem Spiritus implerentur in nobis? Et alio in loco. *Gratia* pertinet ad charitatis plenitudinem, veritas ad Prophætiarum impletionem, & quia vtrumque per Christum, ideo non venit soluere legem aut Prophætas, sed adimplere. Hæc ille eiusdem operis lib.17. cap.6. Idem docet in exposit. quarundam proposit. in epist. ad Rom. Sic etiam hunc locum exponit Chrysost. hom.16. in Matthæum.

18. *Iota vnum aut apex non præteribit à lege,*
donec omnia fiant.

Q Via hæc verba de legis mandatorum impletione Catholici intelligunt, ut plerique patres exponunt, & ipse maximè August. de serm. Domini in monte lib.1. cap.15. & Retract. lib.1. cap.19. insurgit hæreticus, & inficit yniuersam legem necessariò ab iis esse seruandam, qui per legis obseruantiam iustificari volunt: quæ yniuersa obseruatio quia in nullo reperitur, ideo ex mandatorum obseruatione neminem iustificari posse. Sed respondendum est, totam legem mandatorum ad salutem & iustitiam consequendam etiam ad ynum apicem hoc sensu adimpleri per gratiam Christi, quia facit gratia Christi ut maiora mandata de facto implantur, & ignoscit gratia Christi quæ circa minora mandata in quotidianis peccatis prætermittuntur, ut in opere de Iustificatione lib.6.cap.8. accuratè olim explicuimus. Sic August. hac Christi verba pertinacans ait, illa quidem vehementer perfectionis expressionem continere, sed ea mensura perfectionis humanae quanta in hac vita potest esse perfectio. Quare quum in ceteris Dei mandatis hoc unum sit quod iubemur orare, *Dimitte nobis debita nostra profecto omnia mandata facta deputantur, quando quicquid non fit ignoscitur.* Hæc ille. Rursum in Psal. 118. In via Domini, id est, in fide pia quisquis ambulat, aut peccatum non operatur, aut si quid à deviante committitur, propter viam non imputatur, quia per orationem fidei ignoscitur, & tanquam non fuerit operatus accipitur. Hæc ille. Nempe quia tota iustitia hominis Christiani non in sola obedientia legis, sed etiam in remissione peccatorum consistit (vnde utraque hæc pars in Scripturis iustitia vocatur) sunt omnia legis usque ad ynum apicem, quia vel legi obeditur

Retract.
lib. 1.
cap. 19.

Conc. 3.

obeditur in grauioribus, vel omnis transgressio in leuioribus ignoscitur. Sed insurgit iterum hoc loco Caluinus & ait. Prodigiosus est eorum stupor, quos non pudet sacrilega indulgentia remittere quod Deus severè exigit, & venialis delicti pretextu legis iustitiam pessundare. Hæc ille hœc loco. Sed venialis delicti pretextu legis iustitia non pessundatur, quia & venialia delicta à lege argui & contra legis iustitiam fieri docemus cum Augustino, & contra legis perfectionem ad quam contendere semper oportet, non autem contra rectitudinem necessitatem faciunt; ideoque quam diu contra illa pugnatur, legis iustitia integerrimè seruatur, ut multis in locis Augustinus docet; maximè in libro de perfectione iustitiae. Vide opus nostrum de Iustificatione lib. 6: cap. 13. & seqq.

21. *Audistis quia dictum est antiquis, &c.*

A It hoc loco superbus Caluinus, deceptos esse multos verum, qui putarunt hanc esse legi correctionem, ac Christum suos Discipulos in altiorem perfectionis gradum extollere, quam potuerit Moyses populu suum. Moxq; multis verbis docet, legem in se perfectam fuisse, nullosq; legis defectus hic à Christo corrigi. Postremò concludit, non esse singendum Christum nouum legislatorem, qui ad æternam Patris sui iustitiam aliquid addit, sed tanquam fidum interpretem audiendum esse. Cæterum Christus verè legislatorem fuisse, & ad æternam Patris verè legi sui iustitiam aliqua mandata addidisse, cum forma loquendi qua Christus hic vsus est, tū aliæ Scripturæ manifeste docet. Hic enim docens, Ego dico vobis, suā præcipiendi autoritatem ostendit. (dicendi enim verbum, ait ipse Caluinus, ad illa verba, Diligit inimicos, denutiare vel præcipere hoc loco significat) quū reliqui Prophetæ nunquā sic locuti fuerint, sed: Hæc dicit Dominus. Vnde & postea sequitur in fine totius Cōcio-
nis, Cum consummasset Iesus verba hæc, admirabantur turbæ Matth. 7: Infra super doctrinam eius. Erat enim docens eos sicut potestate habens, & non sicut scriba & Pharisei. Quare legē quidem in multis interpretatur hic Christus, sed tum hanc ipsam interpretationem tanquam legislator promulgat (est enim legislatoris nō tantum leges fere, sed etiā eas interpretari) tum in quibusdā Christus etiam corrigit legem veterem, vt De non dimittenda uxore corrigit nisi fornicationis causa, quum in ea licet dimittere quavis legem uer ex causa, dato libello repudij; De non iurando omnino, iterem.

C 3